

מפועליו של עו"ד גילעד חריש

עורכי דין
למען הקהילה

**במכתב ללשכת עורכי הדין בתיא
פונה עו"ד גילעד חריש
לחברי הלשכה, לאמץ את מפעלי
ההתנדבות אותם יזם.**

גם כאן ב"נגנון" הטוניזיני היא יאל לשאול שאלות. "מי שמגיע לכאן ומבקש מחסה" אומר עו"ד גילעד חריש "סימן כי הוא זקוק לכך. אילו לא היה זקוק לא היה מגיע עוד לא קרתי" הוא מוסיף ואומר "שהגיע לכאן מישהו ואמרנו לא, מצטערים, אין מקום". וגם במישור כמו במסעדה, סימן ההכר העיקרי הוא הנקיין והסדר.

יש מין נוהל קבוע לקליטתם של כל חסרי הכות המגיעים לכאן – ראשית לוקחים להם את הבגדים, וזרקים אותם, שנית הם מחוייבים להכנס למקלחת ולהתרחץ. לאחר מכן הם מקבלים בגדים נקיים ומחשו הבגדים שכולו תרומות, ולאחר מכן ארוחה חמה וטובה, אוכל הארוחה הראשונה מזה זמן רב שאי-קשה להאמין, אבל אנשים הבאים לכאן כשצולם אלוהים סר מהם, הופכים עד מהרה לאחרים, ונראים כמו אחד מהרשוב.

עולים חדשים. מקצתם לוקחים מנות הביתה לבנו מטפחה שלא יוכלו להגיע. לא שואלים איש, ולא אומרים לו דבר, את כולם מקבלים בחיך ובסבר מניס ימות. עו"ד חריש אומר, כי זה אחד העקרונות של המקום. כל מי שמי-גיע מקבל אוכל.

קרוב למאתיים איש מגיעים מדי יום למסעדת "לשובע". התפריט כולל כל יום בשר, ריז, סלטים, סרק וחטיפות שונות. עמותת לשובע, המחזיקה במסעדה, נבראשה עו"ד גילעד חריש ורעייתו מקבלת תרומות מספקי מזון ומשקאות רבים. את מרבית העובדים מספק שרות בתי הסהר, והעובדים הם אסירים בע-ברות חוץ. יש גם רבים העושים עבודתם בה-תנדבות, ויש רבים התרומים כספים למען מטרה נעלה זו. ואולי קנה המידה לחשיבותו של מפעל זה נעוץ בדבריו של אהרון ג. בן חמישים ושש שאמר לנו – "אם לא הייתי

על המפה של העיר תל אביב, אפשר לסמן שלושה מקומות, שאיש עדיין לא סימן אותם, נתייחס לא מגיעים לשם, ומעט מאוד מתושבי העיר יודעים על קיומם – מסעדה לצרכים ברחוב סלמה, בית מחסה לחסרי בית ביפו, ובית לאסירים משו-חרישים גם הוא ביפו. שלושתם מפעל החיים של עו"ד גילעד חריש ורעייתו עו"ד שרונה חריש – האדם צריך לעשות גם למען הקהילה" אומר עו"ד גילעד חריש, ומקפל במשפט זה את כל הפילוסופיה העומדת מאחורי שלושת מפעלים אלו שהקימו השניים בעמל ובמסירות אין קץ, הנותנים תקווה וחיים, סאלו שה-חיים כמעט אולו מהם.

במסעדת "לשובע", שברחוב סלמה, המסעדה לצרכים, בולט מעל הכל הנקיין. בשעות הצ-הריים המוקדמות, כבר ערוכים השולחנות בסדר מופתי, ומ-מתנים לאורחים שעוד מעט יגי-עו על כל שולחן, מתחת לסכום הערוך מפית עליה כתוב "לא שבעת! רוצה מנה נוספת! בקש ותקבל מכל הלב, ובלא תשלום." עבור ארוחת צהרים משלכ הסו-

עו"ד גילעד חריש במסעדת "לשובע"

רבים מהמגיעים למעון משתקמים בסופו של דבר, נפרדים מהחיים ברחוב, ואף הופכים לאזרחים מועילים. אולם למרבה הצער, יש גם כאלו שצוללים שוב אל תוך חיי הביובר, ונ-עלמים בכרך הגדול ללא השאיר עקבות.

ועוד מוסד הקימו ומנהלים חריש ורעייתו – מוסד לשיקום אסירים, ונמילתם מסמים, כשליש מזמנו מקדיש עו"ד גילעד חריש לש-לושת המפעלים הברוכים שהקים. הוא אינו מוכן להרחיב את הזיבור על עצמו ועל מעליו "זה מה שאני יכול לתרום לקהילה, וזה מה שאני עושה" הוא חוזר אומר.

על מפעליו אלו קיבל בשנת תשנ"ה את "אות נשיא המדינה" למתנדבים מצטיינים "ומנן שר העבודה למתנדבים מצטיינים" לשנת תשנ"ב.

מקבל אוכל, הייתי צריך לנבור כפחי אשפה", לא הרחק משם, ביפו, משקיף על שפת הים, עומד בית חד קומת, מוקף בנינה. זה הוא המפעל השני של בני הזוג חריש. בית חם, לחטרי בית, ושמו "נגנון", הבית נתרם על ידי עיריית תל אביב. הוא שופץ בעזרת תרומות, ועכשיו הוא נראה כמו בית מלון קטן ומ-טופח, רק הקומה חסרה בו, כי איש אינו משלם.

המחלקה הסוציאלית של עיריית תל אביב מפנה לכאן חסרי בית, אבל יכול להגיע לכאן גם אדם ולאמר "אין לי בית, אין לי איפה לי-שון" ומיד הוא אורח רצוני, יש ופשוטו כמ-שמעו אוספים אנשים מרחוב, ומשכנים אותם בבית זה. ושוב, כמו במסעדת "לשובע"

יד שקל אחד, באם השקל מצוי בכיסו, ובאם ידיו אין הסכום הזה, הוא אוכל בחינם. לאט לאט מתחילים להגיע האורחים, והמסעדה מתמלאת. הרבה עולים חדשים, אבל יש גם תושבים ותיקים.

קרן, יליד הארץ, בן 65, איש גבה קומה, גליו חרושי קמטים, הוא אחד האורחים ה-תיקים כאן. "האוכל כאן מצויין, ולולא המ-קום הזה, קרוב לדאי שהייתי נשאר רעבי" הוא אומר. במין גאווה הוא מצוין שאפילו צרבת הוא לא מקבל מהאוכל כאן. עו"ד חריש אומר, שהאוכל מותאם לאנשים מכו-נרים, ומקפידים להכין אותו כך, שיתאים לכל אחד. לאט לאט מתמלאת המעדה כא-נשים. יש ובאות משפחות שלמות, בעיקר של

